

בית הדין להגבלים עסקיים ירושלים

ה"ע 11333-02-13 ישראלכרט בע"מ נ' הממונה על הגבלים עסקיים ואח'

בפני אב בית הדין להגבלים עסקיים, כב' השופטת נאוה בן אור

ישראלכרט בע"מ
על ידי ב"כ עו"ד צבי אגמון ועו"ד טל מישור
אגמון ושות' רוזנברג הכהן ושות', עורכי דין

המבקשת

נגד

1. הממונה על הגבלים עסקיים
באמצעות ב"כ עו"ד יעל שיינין ועו"ד אלעד מקדסי
2. לאומי קארד בע"מ
על ידי ב"כ עו"ד אוהד מימון ועו"ד ד"ר יריב אילן
פרופ' קבל לוי ושות'
3. כרטיסי אשראי לישראל בע"מ
על ידי ב"כ עו"ד טליה סולומון ועו"ד שירי נוימן
כשר, בכר, חן, וול, אוריון ושות'

המשיבים

פסק דין

1. בקשה על פי סעיף 7 לחוק ההגבלים העסקיים, תשמ"ח - 1988, לאישור הסדרים כובלים שנעשו בין המבקשת, ישראלכרט בע"מ, לבין לאומי קארד בע"מ וכרטיסי אשראי לישראל בע"מ, האחד ביום 17.4.12 והאחר מיום 14.5.12. על פי הסדרים אלה מעניקה ישראלכרט בע"מ ללאומי קארד בע"מ ולכרטיסי אשראי לישראל בע"מ רישיון לסלוק עסקאות שבוצעו באמצעות כרטיסי המותג ישראלכרט "וכן זכות שימוש בסיסני המסחר של החברה, בשמות המסחריים ובסמלים של ישראלכרט ובכל קניין רוחני ולוונס. אחר של החברה המתייחס למותג זה" (עמ' 2 לבקשה). בתמורה ישלמו שתי אלה לישראלכרט בע"מ תשלומים, המורכבים מדמי רישיון חד פעמיים בסכום של [REDACTED], דמי רישיון בסיסיים בסכום של [REDACTED] ודמי רישיון נוספים, שיחושבו בתום כל שנה בהתאם למחזור הכולל של העסקאות בכרטיסי ישראלכרט, שנשלקו על ידי אותו סולק במהלך השנה. שיעור דמי הרישיון הללו [REDACTED] ממחזור הסליקה, על פי היקפי הסליקה.

2. הבקשה שלפניי הוגשה לאחר שישראלכרט בע"מ (להלן: ישראלכרט) פנתה לממונה על הגבלים עסקיים (להלן: הממונה) בבקשה למתן פטור לפי סעיף 14 לחוק הנ"ל. הממונה נתן

בית הדין להגבלים עסקיים ירושלים

ה"ע 13-02-11333 ישראכרט בע"מ נ' הממונה על הגבלים עסקיים ואח'

מספר החלטות ביניים ולבסוף החליט ליתן פטור בתנאים, ובכללם ששיעור העמלה הצולבת לא יעלה על השיעורים הקבועים בהסדר הסליקה הצולבת שאושר בשעתו על ידי בית הדין להגבלים עסקיים. התנאי השנוי במחלוקת הוא, שישראכרט לא תהא רשאית לגבות דמי רישיון למעט הסכום החד פעמי של [REDACTED] ולמעט תשלום שנתי כאחוז ממחזור סליקת כרטיסי ישראכרט על ידי החברות הנ"ל, [REDACTED]

3. בנוסף לעניינם הכספיים התנה הממונה את מתן הפטור בתנאים העוסקים בהעברות מידע בין חברות כרטיסי האשראי ובחגבלות שראה הממונה להטיל עליהן בעניין זה. מאחר שתנאים אלה אינם במחלוקת, איני מוצאת לנכון לעמוד עליהם.

רקע עובדתי כללי

4. מערכת כרטיסי האשראי המבוססת על מערכת הסכמית בין ארבעה שחקנים: מנפיק, סולק, בית עסק ומחזיק הכרטיס. המנפיק הוא מוסד פיננסי, המנפיק ללקוחותיו כרטיסי אשראי, שהם המחזיקים בכרטיס; בית העסק מכבד את כרטיס האשראי; הסולק הוא המוסד הפיננסי אשר באמצעותו מקבל בית העסק את התשלום.

5. בית העסק קשור בקשר חוזי עם הסולק, במסגרתו מתחייב הסולק, כנגד עמלה, לזכות את בית העסק הקשור עמו בתמורה המגיעה לבית העסק בגין העסקאות שביצעו אצלו לקוחות המחזיקים בכרטיסי אשראי. העמלה אותה גובה הסולק מבית העסק עבור שירותי הסליקה קרויה "עמלת בית עסק".

במערכת סגורה של כרטיסי אשראי, קיימת זהות בין המנפיק לבין הסולק. ובמילים אחרות, לכרטיס האשראי המסוים יש מנפיק אחד, שהוא גם הסולק האחד של אותו כרטיס. במערכת פתוחה, לעומת זאת, לכל מותג של כרטיס אשראי יהיו מספר מנפיקים ומספר סולקים. במצב דברים זה, קיימים הסדרי סליקה "צולבת" בין החברות הסולקות האחת את כרטיסי רעותה המנפיקה. הסדרים אלה מאפשרים לבית עסק להתקשר עם סולק אחד, אשר יסלוק את כלל כרטיסי האשראי שבחסדר. סולק כזה יסלוק, אפוא, הן את הכרטיסים שהוא מנפיק והן את הכרטיסים המונפקים על ידי אחרים. על מנת להבטיח שהמנפיק יפרע

בית הדין להגבלים עסקיים ירושלים

ה"ע 11333-02-13 ישראל כרטיס בע"מ נ' הממונה על הגבלים עסקיים ואח'

את חובו של הלקוח (מחזיק הכרטיס), שנוצר באמצעות השימוש בכרטיס הנסלק, משלם הסולק למנפיק "עמלה צולבת", שלעיתים מכונה גם "עמלת מנפיק".

הרווח הגולמי שמפיק הסולק כפוצאה מפעולת הסליקה הוא כשיעור עמלת בית העסק בניכוי העמלה הצולבת (ראו פרו' עמ' 22). העמלה הצולבת מהווה, אם כן, "רצפה" לעמלת בית העסק.

6. היתרון שבהסדר הסליקה הצולבת מובהק: הוא מאפשר קישוריות בין חברות כרטיסי האשראי השונות, הסולקות והמנפיקות את הכרטיסים השונים. כתוצאה מכך יכול בית העסק לבחור לסולק, שיסלוק את כלל כרטיסי האשראי בהם עושים לקוחותיו שימוש. אפשרות בחירה זו מחוללת תחרות על הסליקה מול בתי העסק, שאלמלא כן כל בית עסק נאלץ היה להתקשר בנפרד עם כל אחת מחברות כרטיסי האשראי שבסליקותם הוא מעוניין.

7. עם זאת, אין חולק, כי הסדר לסליקה צולבת הוא הסדר כובל, באשר העמלה הצולבת נקבעת בהסכמה הדדית בין מתמחים, אשר יש להם, על פניו, עניין משותף לקבוע מחיר מונופוליסטי. ואכן, ההסדר העסיק את הממונה ואת בית הדין להגבלים עסקיים, בהליכים שקדמו להליך שלפניי.

8. כך, בשנת 2001 פנו בנק לאומי לישראל בע"מ, לאומי קארד בע"מ (להלן: לאומי קארד), בנק דיסקונט לישראל בע"מ, הבנק הבינלאומי הראשון לישראל בע"מ וכרטיסי אשראי לישראל בע"מ (להלן: כ.א.ל) לבית הדין, בבקשה לאישור הסדר כובל ולמתן היתר זמני להסדר הסליקה הצולבת ששרר ביניהן (ה"ע 4630/01).

וזאת לדעת (או להזכיר נשכחות), כי באותה תקופה מערכת כרטיסי האשראי של ישראל הייתה מערכת סגורה, של מנפיק יחיד וסולק יחיד. לפיכך, בית עסק שביקש לבדד כרטיסי ישראל כרטיס חייב היה להתקשר בהסכם עם חברה זו. לעומת זאת, לאומי קארד בע"מ וכ.א.ל הנפיקו במשותף, ביחד עם הבנקים, את כרטיסי האשראי של ויזה (לאומי קארד ביחד עם בנק לאומי הנפיקו במשותף את כרטיס האשראי "לאומי קארד" (ויזה), ואילו הבנק הבינלאומי, בנק דיסקונט ובנקים אחרים הנפיקו במשותף את כרטיסי האשראי של כ.א.ל (ויזה) - ראו ההחלטה בה"ע 4630/01 הנ"ל, מיום 31.8.06).

בית הדין להגבלים עסקיים ירושלים

ה"ע 11333-02-13 ישראלכרט בע"מ נ' הממונה על הגבלים עסקיים ואח'

לאחר שמיעת הוכחות, ניתנה ביום 31.8.06 החלטת בית הדין (בראשות כב' השופטת מ' שידלובסקי-אור) בבקשה האמורה. החלטה זו, המכונה "החלטת המתודולוגיה", עסקה בשאלה "מהי המתודולוגיה הראויה לקביעת גובה העמלה הצולבת המשתלמת למנפיקי כרטיסי אשראי מסוג ויזה עבור סליקתם, והאם יש מקום לקבוע שיעורים שונים של עמלה עבור קטגוריות שונות של בתי עסק". בית הדין קבע כי העמלה הצולבת תחושב על בסיס עלות הבטחת התשלום, עלויות אישור עסקה ועלות מימון אשראי חופשי. מובן, כי החלטה זו לא חלה בשעתה על כרטיסי ישראלכרט, שלא היו שותפים להסדר של סליקה צולבת.

9. בעקבות החלטת המתודולוגיה, גובש הסדר חדש לסליקה צולבת בין שלוש חברות כרטיסי האשראי בישראל, היינו לאומי קארד, כ.א.ל. וישראלכרט, לגבי המותגים ויזה ו-MasterCard (הוזה אומר, הכרטיס המקומי של ישראלכרט נותר מחוץ להסדר גם בשלב זה). ההסדר הוגש לאישור בית הדין ביום 30.10.06, במסגרת ה"ע 610/06, ותוקפו אמור היה לפוג ביום 1.7.13. במסגרת ההסדר הסכימו החברות המבקשות (והפעם חברת ישראלכרט בכללן, בקשר עם מותג MasterCard), כי העמלה הצולבת תרד בהדרגה לשיעורים שפורטו בו, משיעור ממוצע מירבי של 1.25% לשיעור ממוצע מירבי של 0.875%. הממונה צידד בהסדר, שכן ראה בו יתרון בעצם פתיחת השוק לראשונה, לתחרות בסליקת כרטיסי MasterCard שנשלטה במשך שנים על ידי בנק הפועלים באמצעות חברת הבת ישראלכרט, בהכנסת חברת ישראלכרט כשחקן נוסף לתחרות תוך קביעת הנוראות התנהגותיות המרסנות את כוחה של ישראלכרט במותג MasterCard, בהפחתה המשמעותית הצפויה בשיעור העמלות הצולבות, ועוד.

אלא שבית הדין (בראשות כב' השופטת מ' מזרחי) סבר, כי בטרם יאושר ההסדר יש למנות מומחה אשר יחוזה דעתו לגבי שיעור העמלה הצולבת כנגזרת מהחלטת המתודולוגיה. השתלשלות העניינים עד שהוגשה לבסוף חוות דעת לבית הדין, ביום 23.5.11, אינה נוגעת לענייננו. מכל מקום, חוות דעת המומחה, שניתנה על ידי ד"ר פריזט, המליצה כי שיעור העמלה הצולבת יעמוד על 0.638%.

10. ביום 28.12.11 הודיעו מבקשות אישור ההסדר והממונה, כי הגיעו להסדר פשרה וביקשו ליתן לו תוקף של פסק דין. הסכם הפשרה כלל הסכמות שונות, ולענייננו אזכיר כי העמלה הצולבת הועמדה על שיעור של 0.7% אליו יגיעו באופן מדורג ביום 1.7.14, וכי שיעור זה יעמוד בתוקפו עד לתום תקופת ההסדר (31.12.18). עוד הוסכם כי המבקשות יודיעו שאין

בית הדין להגבלים עסקיים ירושלים

ה"ע 11333-02-13 ישראלכרט בע"מ נ' הממונה על הגבלים עסקיים ואח'

הן מתנגדות לחוות דעת המומחה (ד"ר בכר) שהוגשה כדו"ח ביניים ולאופן יישומה בדו"ח הסופי (בכפוף לתיקון ההצעה בעניין שיעור העמלה, מ- 0.638% ל- 0.7%). כך גם הודיעו אותן מבקשות שהי צד להליך הקודם, שהסתיים בהחלטת המתודולוגיה, כי הן מוותרות על זכות הערעור על אותה החלטה, זכות שנשמרה להן על פי הסדר פשרה אליו הגיעו בבית המשפט העליון בע"א 1023/07, מיום 27.12.07.

ביום 7.3.12 נתתי להסדר הפשרה תוקף של פסק דין.

11. העולה מן המקובץ עד כה:

1. הסדר הסליקה הצולבת שאושר לבסוף בבית הדין חל על סליקת מותגי ויזה ו-MasterCard על ידי שלוש חברות כרטיסי האשראי: לאומי קארד, כ.א.ל. וישראלכרט.
2. המותג ישראלכרט עצמו נותר כמערכת סגורה, של מנפיק יחיד וסולק יחיד.
3. שיעור העמלה הצולבת מתבסס על עלות הבטחת תשלום, עלות אישור עסקה ועלות מימון אשראי חופשי. הא ותו לא.
12. אחרי הדברים האלה, ומשהתברר כי ישראלכרט עומדת בסירובה לאפשר סליקה צולבת של כרטיסיה היא, החליט המחוקק להתערב. מדברי ההסבר עולה, כי תכליתו של התיקון "להגביר את התחרות בתחום הסליקה, בעיקר על עמלות בית העסק, המשולמת על ידי הספקים בגין שירותי הסליקה..." (הצ"ח 566, ה' באדר א' התשנ"א 9.2.11, בעמ' 471).
- משכך, במסגרת תיקון מס' 18 לחוק הבנקאות (רישוי), התשמ"א-1981 (להלן: חוק הבנקאות), נקבעה הוראת סעיף 36(ב), ולפיה "מנפיק בעל היקף פעילות רחב" (קרי, "מנפיק שהנפיק עשרה אחוזים או יותר ממספר כרטיסי החיוב התקפים שהנפקו בישראל או מנפיק אשר באמצעות כרטיסי החיוב שהנפיק בוצעו עשרה אחוזים לפחות מסכום העסקאות בישראל...", כאמור בסעיף 36(ג) לחוק הנ"ל) לא יוכל לסרב להתקשר עם סולק בהסכם לסליקה צולבת מטעמים בלתי סבירים. הסעיף ממשיך וקובע כי התניית תנאים בלתי סבירים להתקשרות עם סולק תיראה כסירוב מטעמים בלתי סבירים.

המחוקק הוסיף וקבע כי הוראה זו תיכנס לתוקף ביום 15.5.12.

בית הדין להגבלים עסקיים ירושלים

ה"ע 11333-02-13 ישראלכרט בע"מ נ' הממונה על הגבלים עסקיים ואח'

13. מאחר שלשלאכרט (כמו לשתי החברות האחרות) נתח שוק של למעלה מ- 10% בהנפקת כרטיסי אשראי, משמעות הדבר שעד למועד כניסתה של ההוראה לתוקף היה עליה להתקשר בהסכמים לסליקה צולבת, ולאפשר כתוצאה מכך לסולקים אחרים לסלוך את כרטיסיה.

זה הרקע להתקשרות בהסכמים העומדים לבחינתי בגדרו של החליך הנדון, ואשר נתחמו, האחד ביום 17.4.12 והאחר ביום 14.5.12, יום קודם לכניסתה של ההוראה הנייל לתוקף.

החלטת הממונה

14. ביום 13.9.12, לאחר שנועץ בוועדה לפטורים ולמיוזגים, החליט הממונה כי בכפוף לתנאים שיפורטו בהמשך, אין ההסדרים פוגעים פגיעה של ממש בתחרות בשוק המושפע מהם, עיקרם אינו בהפחתת התחרות או במניעתה ואין בהם כבילות שאינן נחוצות לשם מימוש עיקרם.

15. הממונה עומד בהחלטתו על החששות התחרותיים כתוצאה מן ההסדרים הנדונים, בצד היותה של הסליקה הצולבת תנאי הכרחי לקיומה של תחרות בסליקה מול בתי העסק. עיקרם של החששות נעוץ בעובדה ששיעור התשלומים המועברים מהסולק למנפיק בגין הסליקה הצולבת משמש "רצפה" לעמלת בית העסק המושלמת על ידי בית העסק לסולק, כדברי בית הדין בה"ע 4630/01 הנ"ל:

"חשיבותן של שיעור העמלה הצולבת ... הוא בכך ששיעור זה מהווה את 'הרצפה' לעמלת בית העסק המושלמת על ידי בית העסק לסולק. שיעור עמלת בית העסק בנוי מהעמלה הצולבת, בתוספת שביר אחוז. כלומר, אם ייקבע שיעור גבוה מדי של עמלה צולבת, עשוי שיעור זה להשפיע על גובה עמלת בית העסק כאשר בסופו של דבר עמלה זו תגולגל על הלקוח, דהיינו כל הציבור".

16. והנה, ההסכמים המונחים בפניו לאישורו, כך מוסיף ואומר הממונה, קובעים תשלומים נוספים על העמלה הצולבת, שישולמו על ידי לאומי קארד וכ.א.ל לישראלכרט, שהיא חברת כרטיסי אשראי המתחרה בהן (הן בהנפקה והן בסליקה). לדעת הממונה, ככל שמבנה העלויות של ישראלכרט ומתחרותיה בסליקת המותג "ישראלכרט" אינו זהה, וככל שיש בידי ישראלכרט להשפיע על מבנה העלויות של מתחרותיה באמצעות התשלומים הנוספים על העמלה הצולבת, עלולים תשלומים נוספים אלה לגרום לפגיעה של ממש בתחרות ובציבור. כל כך, משום שהם יקלו על קביעת מחיר "רצפה" מתואם לתשלומים

בית הדין להגבלים עסקיים ירושלים

ה"ע 13-02-11333 ישראלכרט בע"מ נ' הממונה על הגבלים עסקיים ואח'

שייגבו מבתי העסק באופן זהה לעמלת הסליקה הצולבת; משום שהם יעלו את עלויות המתחרים בסליקת המותג "ישראלכרט" אל מול העלויות של ישראלכרט, והם עלולים לפגוע בכניסת מתחרים חדשים לסליקת כרטיסי אשראי מסוג "ישראלכרט"; ומשום שהם עלולים למנוע מישראלכרט להתחרות באופן אגרסיבי מול הסולקים החדשים, לאור העובדה שישראלכרט מרוויחה מקבלת תשלומים אלה מהחברות הסולקות, גם כאשר היא מאבדת מחזורי סליקה עצמית של בתי עסק. על כל אלה מוסיף הממונה וקובע כי על פניו נראה שאין הצדקה לגביית תשלומים בגין שירותים נוספים, שכן להבדיל מן המותגים הבינלאומיים, ישראלכרט לא תצטרך לספק שירותים מצומצמים יחסית למתחרותיה.

17.

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

בהחלטתו מוסיף הממונה וקובע כי אינו רואה מניעת לדרישת התשלום החד פעמי שכן הגם שהוא מהווה תשלום נוסף על העמלה הצולבת, הרי שבהתחשב בשיעורו ובפריסתו לאורך תקופת ההסכם אין הוא מהווה חסם של ממש לתחרות.

18. כאמור בפתח הדברים, הממונה התנה את הפטור בתנאים נוספים שתכליתם מניעת העברות מידע שאינו נחוץ בין חברות כרטיסי האשראי.

טענות ישראלכרט

19. ישראלכרט כופרת בהנחת היסוד לפיה ההסדרים אליהם הגיעה עם לאומי קארד ועם כ.א.ל הינם הסדרים כובלים, אולם לנוכח עמדת הממונה ראתה עצמה מחויבת לפנות לבית הדין בבקשה לאישורם. בקשתה הראשונה הינה, אפוא, שבית הדין יקבל את עמדתה ויקבע כי כלל אין מדובר בהסדר כובל.

בית הדין להגבלים עסקיים ירושלים

ה"ע 11333-02-13 ישראלכרט בע"מ נ' הממונה על הגבלים עסקיים ואח'

בנוסף טוענת ישראלכרט כי היא זכאית לתמורה עבור השימוש בזכות הקניין שלה; כי המחיר שהיא דורשת עבור השימוש בקניינה - סביר; כי אין יסוד לניתוח התחרותי שנעשה על ידי הממונה וכי על כן אין מתעורר חשש לפגיעה בתחרות; וכי החלטת הממונה יוצרת

טענות לאומי קארד וכו.א.ל.

20. לאומי קארד לא נקטה עמדה לגופו של עניין במחלוקת שבין הממונה לבין ישראלכרט לעניין הנאי הפטור. בכפוף להסתייגותה מדרישת ישראלכרט לפיה ככל שיאשר בית הדין את ההסכם נשוא הבקשה תהא היא רשאית לגבות את דמי הרישיון בשיעור המבוקש על ידי החל מיום תחילת פעולת הסליקה של כרטיסי האשראי מסוג ישראלכרט על ידי לאומי קארד. לטעמה, אין להורות על חיוב דטרואקטיבי של תשלומים אלה.

21. כ.א.ל. הודיעה כי תכבד את ההסכם שנכרת בינה לבין ישראלכרט ככל שבית הדין יאשר אותו (בכפוף להסתייגותה מחיוב דטרואקטיבי, בדומה ללאומי קארד). עם זאת, בעמדתה התייחסה לגופה של המחלוקת בין הממונה לבין ישראלכרט ונראה כי היא מצדדת בעמדת הממונה.

דיון

22. כאמור, הסדר לסליקה צולבת הוא הסדר כובל. לפיקוח על שיעור העמלה הצולבת מתחייב - כעולה מהחלטות בית הדין שפורטו לעיל - על מנת למנוע קביעת מחיר מונופוליסטי, על תחרותי, בהסכמה הדדית בין מתחרים. שיעור העמלה הצולבת הוא שיעור מבוסס עלויות, ורק אותן עלויות שבית הדין מצא כי נכון יהיה להציגן בהטבת רק בתנאי זה אישר בית הדין את הסדר הסליקה הצולבת, ובמילים אחרות, רק בתנאי זה נמצא כי ההסדר מגלם יתרון מחותי ומשמעותי לציבור, הניתן להשגה רק באמצעות (בניצ 588/84 ק.ש.ר סחר אסבסט בע"מ נ' יו"ר המועצה לפיקוח על הגבלים עסקיים, פ"ד מו(1) 29).

23. טענת ישראלכרט היא, שדמי הרישיון שהיא מבקשת לגבות אינם בגדר הסדר כובל, כי אם הסכם בין מוכר לבין קונה לרכישת תשומה, כאשר אין זהות אינטרסים בין הצדדים לו: בעוד ישראלכרט מעוניינת להשית על מתחרותיה דמי רישיון גבוהים, הרי אלה מעוניינות במזעורם. מכאן, שדמי הרישיון לא יתפקדו כעמלה צולבת.

בית הדין להגבלים עסקיים ירושלים

ה"ע 13-02-11333 ישראלכרט בע"מ נ' הממונה על הגבלים עסקיים ואח'

24. טענה זו היא טענה מעגלית, ואינה מקובלת עלי. תיאור ההסדר כהסכם לרכישת תשומה בין מוכר לבין קונה שאין ביניהם זהות אינטרסים הינו תיאור מלאכותי. שלוש החברות מתחרות ביניהן על סליקת כרטיסי אשראי. ישראלכרט יודעת, כי הסדר הסליקה הצולבת שאושר בבית הדין הינו הסדר מבוסס עלויות, ובמילה אחרת - תשומות. רק אותן עלויות שנקבעו בהחלטת המתודולוגיה יכולות לבוא לידי ביטוי בשיעור העמלה הצולבת. משכך, הטענה לפיה דמי הרישיון הנדרשים הם בבחינת תשומה, אין בה, כשלעצמה, כדי לקדם את טענתה. ישראלכרט גם יודעת, כי העובדה שמתחרותיה מעוניינות - במצב הדברים הנתון - להפחית את דמי הרישיון שהיא מבקשת לגבות מהן בעוד היא מעוניינת בהאמרתם, אינה משקפת מצב סבבי, ונובעת מהחלטות בית הדין בנוגע לעמלה הצולבת, להן היו מתחרותיה צד. ככל שהקבע שההסדר המונח עתה לאישורו של בית הדין כלל אינו הסדר כובל, עשויות מתחרותיה לדווש מישראלכרט דמי רישיון מקבילים (או כל "תשומה" אחרת שיראו לנכון) ושוב תוצר חדירות של מה שבפועל הוא עמלה צולבת, ושיווי משקל על תחרותי. דמי הרישיון, שרכיב עיקרי שלהם נגזר ממחזורי הסליקה של כרטיסי ישראלכרט, יתווספו, אפוא, לעמלה הצולבת ויתפקדו כדומה לה, בניגוד להחלטת המתודולוגיה ולשיעור שנקבע בפסק הדין שבא בעקבותיה.

מכאן, שלפנינו הסדר כובל, שאינו שונה במהותו מהסדר הסליקה הצולבת שאושר בשעתו בבית הדין. אלא שישראלכרט, שמעולם לא הוגדה מעוניינת להיות חלק ממנו, מבקשת להתנער מכבליו.

25. משבאנו עד הלום, דין טענתה של ישראלכרט לפיה מהווה ההסדר לחוק הבנקאות משום "הפקעת קניינה", המזכה אותה בתמורה על זכות השימוש בו שהוענקה למתחרותיה - להידחות, כפי שאבהיר להלן.

26. הנחת המוצא של ישראלכרט לפיה מהווה הסכם הסליקה, שנכפה עליה הר כגיגית, משום הפקעת קניינה, אינה מקובלת עלי. אביא לעניין זה את דבריו של מר אסף צימרמן, מנהל מחלקת הכספים בכ.א.ל, כפי שתועדו בתרשומת שיחה עימו (נספח יד (4) לתצהיר שרף):

[REDACTED]

בית הדין להגבלים עסקיים ירושלים

ה"ע 11333-02-13 ישראלכרט בע"מ נ' הממונה על הגבלים עסקיים ואח'

הנה כי כן, בצדק טענה ב"כ הממונה, כי לא הפקעת קניין יש כאן, כי אם "הפקעת" כוח שוק שבידיה, המתבטא בסליקה. מאחר שאין ישראלכרט יכולה לטעון בבית הדין כי מגיע לה פיצוי ובין הפקעת כוח שוק, טוענת היא כי הפקיעו לה את המותג. אלא שכדבריו של מר צימרמן לעיל וכטענת הממונה, הסולק אינו נהנה מן המותג, ולא המוניטין של ישראלכרט הוא המאפשר לסולק - כסולק - נקודת אחיזה בבית העסק עימו הוא מבקש להתקשר בהסכם סליקה. בהקשר זה יש לציין, כי סימניהן ("לוגו") של לאומי קארד וכ.א.ל מופיעים על גבי הכרטיס שהן מפיקות יחד עם סמל המותג הבינלאומי (ויזה), ואף הם דשומים כסימני מסחר. מותגים אלה ניתנים לסליקה על ידי כל סולק, לרבות ישראלכרט (למעט כרטיסי דינרס של כ.א.ל), מבלי שגדרשת המורה מן הסולק עבור עשיית השימוש במותג. ישראלכרט לא השכילה להראות במה יחסרה.

27. אולם גם לו צדקה ישראלכרט בטענתה, אין זה כדי להועיל לה. זכות הקניין אינה מקנה לבעליה זכות לנצל לרעה כוח שוק אשר קיים בידי מכוח אותה זכות, ואין היא מעניקה לו חסינות מפני ניצול לרעה של מעמדו בשוק. בניגוד לחוק ההגבלים העסקיים. כך בעניין מונופולין, וכך בעניין הסדרים כובלים (ראו פסק דינו של פביהשופט י' עדיאל בה"ע-ו-ס) 3574/00 הפדרציה למוזיקה ישראלית וים תיכונית בע"מ נ' הממונה על הגבלים העסקיים, מיום 29.4.04, פסקה 19). ככל שנוצר מתח בין דיני הקניין לבין דיני ההגבלים העסקיים, תהא הסדרתו על דרך האיזון בין שתי מערכות הדינים, על ידי איסור ההסדר הכובל בתנאים שיקהו את פגיעתו בתחרות, תוך שמירה על האינטרסים המוגנים של בעלי הקניין. אולם ככלל, דיני ההגבלים העסקיים אינם נדחים מפני דיני הקניין (ה"ע 3574/00 הנ"ל, פסקה 18).

אכן, לעיתים אין לשלול קיומו של פטור ססטוטורי משתמע, הדוחה את תחולתם של דיני ההגבלים העסקיים מפני חוק אחר. המבחן שנקבע בפסיקה הוא "מבחן ההתנגשות" בין הדתים. היינו, מקום שלא ניתן להחיל את שתי מערכות הדינים זו לצידה של זו, והפרשנות המשפטית הראויה מובילה למסקנה כי יש להעדיף את ההסדר הסטוטורי המיוחד החל על

בית הדין להגבלים עסקיים ירושלים

ה"ע 13-02-11333 ישראלכרט בע"מ נ' הממונה על הגבלים עסקיים ואח'

העניין תחת דיני ההגבלים העסקיים, יגבר ההסדר המיוחד. עם זאת, הגישה הפרשנית היסודית היא שככלל, יש לפרש חוקים שונים החלים על אותו עניין כמשלימים אלה את אלה (ראו ה"ע (י-ס) 3/97 מגל מערכות בטחון בע"מ נ' הממונה על ההגבלים העסקיים, מיום 4.11.01, פסקה 82).

28. בענייננו, העובדה שהמחוקק הורה לישראלכרט (כמו לכל מנפיק בעל היקף פעילות רחב, כהגדרתו בחוק) להתקשר בהסכמי סליקה צולבת אינה מקנה לה, כשלעצמה, זכות לדרוש תשלום עבור השימוש בקניינה ("המונות") בניגוד לדיני ההגבלים העסקיים. שתיקתו של המחוקק במסגרת תיקון מס' 18 לחוק הבנקאות אינה יכולה להילמד, כפי שמבקשת לעשות זאת ישראלכרט, כמותן חסינות מפני פגיעתו של חוק ההגבלים העסקיים לטובת ההגנה על הקניין (ככל שהמדובר בזכות קניינית הראויה להגנה). ההיפך הוא הנכון. כל תכליתו של תיקון מס' 18 האמור היא לפתוח את השוק לתחרות בענף הסליקה ולעודד אותה. פרשנות ראויה המביטה בכלל מערכות הדינים הרלוונטיות: חוק הבנקאות, דיני ההגבלים העסקיים ודיני הקניין למיניהם גם יחד, מבילה, אפוא, למסקנה הבלתי נמנעת, ולפיה גביית תשלום עבור סליקה צולבת חייבת לעלות בקנה אחד עם דיני ההגבלים העסקיים.

יתרה מזאת, חוק הבנקאות עצמו אוסר על התנגדות ההתקשרות בתנאים בלתי סבירים. ישראלכרט לא הציגה הצדקה כלכלית לדרישת דמי השיכון, ולא הראתה כי יש לה עלות הנובעת מהסדר הסליקה. כל דרישתה נשענת על הטענה של פגיעה בקניין. כי שראינו לעיל המדובר בטענה מלאכותית. מכל מקום, מאחר שלא מדובר בהעמדת מאחורי המחיר הנדרש (מלבד פיצוי בגין הפגיעה בזכות הקניין), המחיר אינו סביר. הניתוח שנעשה בחוות דעתו של מר פרלמן, המומחה הכלכלי מטעם ישראלכרט, עניינו בשאלה כיצד מחירים סבירים מחיר מונופוליסטי. אלא שאין זו השאלה העומדת על הפרק, שהרי המדובר בהעברת תשלום למתחרה, ועל פי החלטת המתודולוגיה זו צריכה להיות מבוססת על עלויות סנקרטיות. בהחלטה האמורה נקבעו העקרונות לחישוב גובה העמלה הצולבת לחישוב תלוי עלויות, ורק אותן עלויות שנקבעו בה), ובפסק הדין שבא בעקבותיה נקבעו שיעוריה. רוצה לומר, התפיסה היסודית היא שאין הסליקה בידי חברה מתחרה בבחינת שימוש בקניין, הראוי, כשלעצמו, לתשלום.

החלטות בית הדין קדמו לתיקון מס' 18 לחוק הבנקאות, ועל רקע תכליתו אין לסבור כי הוא ביקש לשנותו, אלא להיפך, להביא את ישראלכרט למקום אליו הגיעו מתחרותיה. הנה כי כן, המונח "תנאים סבירים" שבתיקון מס' 18 לחוק הבנקאות אינו מוגדר, אולם החלטות

בית הדין להגבלים עסקיים ירושלים

ה"ע 11333-02-13 ישראל כרט בע"מ נ' הממונה על הגבלים עסקיים ואח'

המתודולוגיה הגדירה מהם התנאים הסבירים להסדר סליקה צולבת באופן מפורש וברור ביותר. מכאן, שגם אם יש ממש בטענתה של ישראל כרט לפיה מהווה סליקת כרטיסיה שימוש במוטג שלה, המהווה זכות קניינית, הרי שבאיוון בין זכות הקניין לדיני ההגבלים העסקיים גוברים האחרונים, שכן ישראל כרט לא ביססה עלות מן הסוג הניתן לביטוי בעמלה צולבת על פי החלטת המתודולוגיה.

29. ולסיום הדיון בסוגיה זו, לא למותר להפנות לטעונו של כ.א.ל, ולפיו שיעור העמלה הצולבת כפי שנקבע, כולל רכיב מזכה בגין תשלומים לארגונים בינלאומיים. והנה, בחוות הדעת של ד"ר פרנצט, שעל פיה נקבע בסופו של דבר שיעור העמלה הצולבת, מראה הוא כי רכיב זה מגולם בהגדרה, פיצוי יתר תיאורטי לישראל כרט. כדבריו:

[REDACTED]

ובמילים אחרות, שיעור העמלה הצולבת כפי שאנו גבוה מעלויותיה בפועל של ישראל כרט בקשר עם כרטיסיה. ממילא אין יסוד לטענה בעניין סבירות המחיר שמבקשת ישראל כרט לגבות ממתחרותיה, בנוסף על העמלה הצולבת שהם משלמים.

30. די בכל אלה, כדי לקבוע כי אין לאפשר לישראל כרט לגבות דמי רישיון כפי שהיא מבקשת, שכן הם בבחינת "כבילה שאינה נחוצה למימוש עיקרם" (סעיף 14(2) לחוק ההגבלים העסקיים) של הסכמי הסליקה הצולבת שאישורם מתבקש עם זאת, אדרש גם לניתוח התחרותי לגופו.

31. נזכור, כי משהגענו למסקנה כי המדובר בהסדר כובל, נקודת המבחן היא כי לא הממונה הוא שצריך להוכיח כי דמי הרישיון עלולים לפגוע בתחרות אלא על ישראל כרט להוכיח את יתרוטיו של ההסדר לציבור, וכי אלה ניתנים להשגה רק באמצעותו. העובדה שהמחוקק הוא שכפה על ישראל כרט להתקשר בהסדר הכובל אינה מעלה או מורידה לצורך זה, שכן, כפי שכבר קבעתי לעיל, הכפייה האמורה אינה מניחה עימה פטור מדיני ההגבלים העסקיים. בגסיבות שלפנינו ההנחה היא הפוכה. כך גם אין בעובדה שהמפקח על הבנקים, כטענת ישראל כרט, לא ראה בשיעור דמי הרישיון הנדרשים משום תנאי בלתי סביר כדי

בית הדין להגבלים עסקיים ירושלים

ה"ע 11333-02-13 ישראל כרט בע"מ נ' הממונה על הגבלים עסקיים ואח'

לשכנע, שהרי הניתוח התחרותי מסור בידיו של רגולטור אחר, הוא הממונה על הגבלים העסקיים. האופן בו תחושב העמלה הצולבת ומה יהיה שיעורה נקבעו בהחלטה ובפסק דין של בית הדין. ממילא, תנאי הפוגע בתחרות הינו תנאי בלתי סביר, שכן הוא מעקר את התיקון לחוק הבנקאות וחותר תחת תכליתו.

אקדים ואומר, כי הניתוח התחרותי של הממונה מקובל עלי לחלוטין.

32. כאמור לעיל, החשש התחרותי הראשון עליו מצביע הממונה בהחלטתו הוא החשש שדמי הרישיון, המחושבים על בסיס מחזור סליקת כרטיסי האשראי של ישראל כרט על ידי המתחרות, אותם מבצעת היא לגבות מהן, יקלו על קביעת מחיר רצפה מתואם לתשלומים שייגבו מבתי העסק באזור. זהו לעמלת הסליקה הצולבת. את טענתה של ישראל כרט לפיה דמי הרישיון לא נתפקדו כעמלה צולבת בשל האינטרסים המנוגדים בין הצדדים להסכמים שלפניי דחיתי לעיל.

33. התחרות בין הסולקים הינה על מנעון הסליקה, היינו על עמלת בית העסק בניכוי העמלה הצולבת (ראו שרף, בעמ' 30). ממונן של החלטות בית הדין, לא יוכלו המתחרות לגלם את עלות דמי הרישיון בעמלה הצולבת. מנגד, אין זה סביר כי החברה הסולקת תציע שירותי סליקה במחירי הפסד. ואם כך, צפון שדמי הרישיון, במיוחד אלה המחושבים על בסיס מחזורי הסליקה, יוגלו במלואם לבתי העסק ויעצב את מחיר המינימום לעמלת בית עסק (כאמור - תוצאה העומדת בניגוד להחלטת המנהל ולוגיה). עליות מחיר זו תשרת בעיקר את ישראל כרט, שאינה נושאת בעלות דומה כלפי צד שלישי.

בהקשר זה מפנה הממונה לכך שמן הנתונים המובאים על ידי ישראל כרט בתווית הדעת מטעמה, יוצא שעמלת הסליקה הממוצעת של שלוש חברות כרטיסי האשראי מדה [REDACTED] והרווח הממוצע מסליקה של שלוש חברות אלה נע [REDACTED] אם כן, הפער בין העמלה שישלמו המתחרות לישראל כרט עם תחילת פעילותן [REDACTED] מהווה כ- [REDACTED] מהרווח הממוצע של חברות הסליקה.

ובתרגום למספרים: מחזור הסליקה המקומי עומד על כ- 200 מיליארד ש"ח בשנה. מחזור הסליקה בכרטיסי אשראי מסוג ישראל כרט עומד על כ- [REDACTED] מן המחזור המקומי (סעיף 59 לתצהירו של מר שרף). בהנחה שכל סולק יזכה בנתח זהה

בית הדין להגבלים עסקיים ירושלים

ה"ע 11333-02-13 ישראל כרטיס בע"מ נ' הממונה על הגבלים עסקיים ואח'

ממחזור הסליקה של ישראל כרטיס, יסלוק כל אחד מן הסולקים סכום של [REDACTED] בשנה. ואם כך, תשלם כל אחת מן המתחרות לישראל כרטיס דמי מחזור [REDACTED] לשנה [REDACTED]

בשנה בלבד.

ניתן אפוא להניח, כי ישראל כרטיס, המודעת להפרשי העלויות הללו, תביאם בחשבון בקביעת שיעור עמלת בית העסק, ותגבה עמלות גבוהות יותר בשים לב לעלויות הנוספות של מתחרותיה. לכן זו תרועה ישראל כרטיס פעמיים: פעם אחת, בעקיפין, מתשלומי המתחרות שיועברו אליה, ופעם נוספת, באופן ישיר, כתוצאה מן המחיר הגבוה שתגבה מבתי העסק.

34. טענתה הנוספת של ישראל כרטיס בהתייחס להנמקתו הראשונה של הממונה היא "טענת הסלי". הכוונה לכך, שתכליתו של תיקון 18 לחוק הבנקאות הייתה להגביר את התחרות בענף הסליקה בכללותו, ולא בכרטיס ישראל כרטיס בתור שכזה. והנה, גם מר שרף, המומחה הכלכלי מטעם הרשות הסכים, כי סליקת כרטיס ישראל כרטיס מותירה בידי הסולק רווח נקי גם לאחר העברת התשלומים הנדרשים לידי ישראל כרטיס. בנוסף לרווח שיוותר בידי כתוצאה מסליקת הכרטיסים האחרים. ועוד, מאחר שההסתכלות היא על כלל הסליקה ולא על כרטיס ישראל כרטיס לבדו, הרי שבראייה כלכלית המחיר של דמי הרישיון אינו מחיר רצפה אלא עלות הנמחלת בכלל העלויות אל מול כלל ההכנסות.

35. גם טענה זו אין בה כדי לשכנע.

גם אם עתיד השוק להתכנס למודל של סליקת כלל המותגים העיקריים על ידי אותו סולק, ועל כן יש להסתכל על כל המותגים כעל "שוק סל", אין משמעות הדבר שהחשש התחרותי מתפוגג. כל כך, משום שלא מן הנמנע כי בהתקשרות עם בית העסק יתמחר הסולק באופן אחיד את סליקת כלל המותגים. ומאחר שלא ירצה להסתכן בהפסדים, העולמים לנבוע מהתפלגות שונה של מחזיקי הכרטיס באותו בית עסק, יתמחר את סליקת כלל המותגים לפי עלות הסליקה של כרטיסים מסוג ישראל כרטיס, שהיא העלות הגבוהה יותר. תמחור זה יביא, אם כן, לעליית עמלת בית העסק עבור כלל הכרטיסים. אכן, בזכות החוק נפתחו כרטיסי ישראל כרטיס לסליקה צולבת, ובמובן זה צפוי למתחרותיה רווח שלא יכולות היו להפיק קודם לכן. אלא שישראל כרטיס מבקשת לעוס מרווח זה באופן שהלקוחות ישלמו יותר. ממילא אין ההסדר לטובת הציבור.

בית הדין להגבלים עסקיים ירושלים

ה"ע 11333-02-13 ישראלכרט בע"מ נ' הממונה על הגבלים עסקיים ואח'

36. ההנמקה השנייה העומדת ביסוד החלטת הממונה היא, שדמי הרישיון יעלו את עלויות המתחרים בסליקת המותג "ישראלכרט" ביחס לעלויותיה של ישראלכרט עצמה, ולפיכך עלולים הם לפגוע בכניסה של מתחרים חדשים לשוק הסליקה של כרטיסים אלה. ביחס להנמקה זו טוענת ישראלכרט, כי ככל שהכוונה לכך שעלויות המתחרות תהיינה שונות מעלויותיה שלה ולכן לא תוכלנה להתחרות בה, הרי שמבנה העלויות של חברות מתחרות לעולם אינו זהה, ואין בנתון זה כשלעצמו כדי למנוע תחרות. יתרה מזאת, כפי שהראתה בחוות דעתה, דמי הרישיון שמבקשת ישראלכרט לגבות ממתחרותיה הם בשיעורים נמוכים ביותר ביחס לכלל ההכנסות של הסולק מבית העסק ("טענת הסלי") וממילא לא יוכלו להוות חסם כניסה.

וככל שהחשש להתחרות ימנעו כניסתם של מתחרים חדשים, שאינם לאומי קארד וכ.א.ל, סבורה ישראלכרט כי אין מקום לשיקול זה בהחלטה העוסקת בהסכמים אליהם הגיעה עם מתחרות קיימות בשוק, שהן חברות בעלות חוסן כלכלי והמכירות את השוק ואת יכולתן להתחרות בו. ככל שיבוא מתחרה חדש ממילא צריך יהיה לחתום עימו הסכם לחקיקת יבנות השימוש במותג ובזכויות הקנייניות הנלוות, והסכם זה יובא לאישור הממונה.

37. אכן, עלויות המתחרות בענף אינן זהות, וכפי שבחירה ב"כ הממונה אין הוא מבקש להביא להאחדות. החשש בו מדובר הוא החשש מהשאת עלויות המתחרים. הכוונה לכך שדמי המחזור יעלו את עלויות המתחרים בסליקת המותג ישראלכרט מול העלויות של חברת ישראלכרט. העלאת עלויות אלה עלולה להקשות על סולקים מתחכמים קיימים ולחסום כניסת מתחרים חדשים. רוצה לומר, ככל שהמחיר שיידרשו הסולקות האחרות לשלם לישראלכרט יהיה גבוה יותר עבור מחזור הסליקה, כך יקשה עליהן להתחרות בה, וממילא תיפגע התחרות. קל וחומר שסולק פוטנציאלי חדש עלול להימנע בכלל מכניסה לענף.

38. לא למותר להביא, בסיכום נקודה זו, את דבריו של מר אסף צירמן (תרשומת שיחה, נספח יד(4) לתצהיר שרף):

[REDACTED]

בית הדין להגבלים עסקיים ירושלים

ה"ע 13-02-11333 ישראלכרט בע"מ נ' הממונה על הגבלים עסקיים ואח'

39. ההנמקה השלישית עליה נשענת החלטת הממונה עניינה בחשש שהחסכמים הנדונים יפגעו במידת המוטובציה של ישראלכרט להתחרות באופן אגרסיבי מול הסולקים החדשים, שכן ממילא תרוויח מגביית דמי הרישיון מן התברות הסולקות, גם אם תאבד מחזורי סליקה עצמית של בתי עסק. ביחס להנמקה זו טוענת ישראלכרט כי היא עומדת בסתירה לנימוק לפיו דמי הרישיון מונעים כניסת מתחרים אחרים לשוק. ועוד טוענת היא כי לא נעשה כל ניתוח המעיד כי להנמקה זו יש תוקף. מכל מקום, מאחר שדמי הרישיון אותם מבקשת ישראלכרט לטובת "מזעריים" ביחס לרווח שתרוויח כתוצאה משימור בתי עסק קיימים וגיוס חדשים, הדי שאין כל היגיון בחשש שמא תעדיף מדיניות של "שב ואל תתחרה" על פני הרווחים הצפויים כתוצאה מתחרות על ליבם של בתי עסק.

40. במענה לטענה זו משיב הממונה דמי הרישיון המחושים כנגזרת ממחזור הסליקה יביאו לכך שישראלכרט תימנע מלהתחרות באופן אגרסיבי מול הסולקים החדשים, ותסתפק בדמי הרישיון שתקבל ממתחרותיה. כך, משום שבאמצעות דמי הרישיון המחושים כאחוז ממחזור הסליקה, נהנית ישראלכרט בפועל משיעור מסוים מהמנסותיהן של מתחרותיה, וכך מרוויחה היא מכל בית עסק בו נסלקים כרטיסי ישראלכרט, בין שהיא סולקת בעצמה בין שעושות זאת מתחרותיה. כך, למשל, מאחר שהרווח לישראלכרט מסליקת כרטיסיה על ידי המתחרות [REDACTED] צפויה היא להרוויח בין [REDACTED] מתוך הרווח שיווצר למתחרות כתוצאה מסליקת ישראלכרט, בתחילת פעילותן. המדובר, אפוא, בשיעור משמעותי העלול להשפיע על החלטתה של ישראלכרט אם להתחרות על עמלת בתי העסק בכלל, ובפרט כשהמדובר בלקוחות שגבורם מרווחים נמוכים.

הממונה דוחה את טענת ישראלכרט לפיה חשש זה עומד בסתירה לחשש מפני השאת עלויות המתחרים. לטעמו, המדובר בחששות משלימים שאינם חייבים להתרחש במקביל על מנת שתיפגע התחרות בענף הסליקה. ישראלכרט עשויה לבחור באסטרטגיה של חסימת מתחרותיה על ידי השאת עלויותיהן, או באסטרטגיה של תחרות חלשה. בכל מקרה תיפגע התחרות.

בית הדין להגבלים עסקיים ירושלים

ה"ע 11333-02-13 ישראלכרט בע"מ נ' הממונה על הגבלים עסקיים ואח'

41. אכן, הסתירה אינה סתירה, שכן הבחירה באסטרטגיה זו או בחברתה היא תלויה נסיבות עסקיות. העובדה שבנסיבות מסוימות לא תמצא ישראלכרט עניין בתחרות, ודאי לא בתחרות אגרסיבית, בשל העובדה שהיא ממילא צפויה להרוויח בין רבע לבין שליש מתוך הרווח שייווצר למתחרותיה בתחילת פעילות הסליקה בכרטיסי ישראלכרט, יש בה כשלעצמה משום פגיעה בתחרות. מכל מקום, די בשני הנימוקים הראשונים כדי להוביל למסקנה כי אין לאשר את ההסכמים הנדונים, המעלים חששות תחרותיים של ממש ואינם משרתים את טובת הציבור.

42. ממעלה מן הצורך, אתייחס עוד

43. גם טענה זו דינה להידחות ראשית, הרשתות הבינלאומיות אינן מתחרות בישראלכרט, בלאומי קארד ובכאל, לא בתחום ההנפקה ולא בתחום הסליקה, אלא מספקות להן שירותים שונים. לעומת זאת, ישראלכרט פועלת הן בתחום זה והן בתחום זה, והיא מטילה עלויות על מתחרותיה בסליקה. בנסיבות אלה אין מקום לעריכת השוואה של הניתוח התחרותי ולהסיק מכך מסקנות (ראו עדות שרף, עמ' 33). שנית, ההשוואה בין השירותים המוענקים על ידי הרשתות הבינלאומיות לבין אלה המוענקים על ידי ישראלכרט מלמדת,

בית הדין להגבלים עסקיים ירושלים

ה"ע 11333-02-13 ישראלכרט בע"מ נ' הממונה על הגבלים עסקיים ואח'

[REDACTED]

לא מצאתי כי דברים אלה נסתרו.

סוף דבר

44. ישראלכרט הממנה הסדר כובל לאישורו של בית הדין. ההסדר אינו עולה בקנה אחד עם החלטת המתודולוגיה דמי הרישיון אותם מבקשת ישראלכרט לגבות ממתחרותיה אינם משרתים את טובת הציבור ופוגעים בתחרות. כל כך, הן באשר לתשלום השנתי הבסיסי בשיעור של [REDACTED] והן באשר לאותו חלק מדמי הרישיון הנגזר מחיקף הסליקה השנתי. לפיכך, אין מקום לאשר תנאים אלה. בכל הנוגע לתשלום החד פעמי, בנסיבות העניין לא מצאתי עילה למנוע את גבייתו מן המתחרות, כאשר גם הממונה בהחלטתו מצא כי ניתן לאשר משאינו מעלה חשש תחרותי, גם אם אין בו כדי לשרת את טובת הציבור.

45. לנוכח המסקנות אליהן הגעתי, התנאים בהם התיר הממונה לישראלכרט להתקשר עם לאומי קארד ועם כ.א.ל. בהסכמים לסליקה צולבת נראים בעיניי, והם מאושרים בזאת.

ישראלכרט תשלם לממונה הוצאות, וכן תשלם שכ"ט ע"ד בסכום כולל של 50,000 ₪.

ניתן היום, י' אדר ב' תשע"ד, 09 מרץ 2014, בהעדר הצדדים.

לאור בן אור

מאה בן אור, שופטת

בית המשפט המחוזי ירושלים
אני מאשר
שהעניין זה נכון ומתאים למקובל
09/03/14 38

בית הדין להגבלים עסקיים ירושלים

ה"ע 11333-02-13 ישראלכרט בע"מ נ' הממונה על הגבלים עסקיים ואח'

להגבלים עסקיים
ישראל

19 מתוך 19